

Som Støtte for dette vort ærbødige Andragende tillade vi os at oplyse følgende Fakta.

Som et i den stærkt trafikerede Limfjord centralt beliggende Sted er nemlig Løgstør et naturligt Anløbs- eller Stoppested saavel for Sejl- som for Dampskibe, naar disse under Sejlads saavel vest- som østfra hindres af Mørke, Storm *eller Isgang* i at fortsætte Rejsen. Dette gælder navnlig i de korte Vinterdage med tillige indtrædende Frostvejr, hvor et Par Dage kunne afbryde Skibsfarten eller Isgang stoppe Dampskibsfarten.

Da Løgstør kommunale Havn er meget lille og oftest om Vinteren fuldt optaget af Vinterliggere, vil denne ikke kunne benyttes af Skibe, der ere tvungne til at overnatte ved Løgstør, i hvert Tilfælde ikke af større Skibe; for Dampskibenes Vedkommende at blive liggende ved den saakaldte Dampskibsbro, der aldeles ingen Læbyder med Vinde fra Vest til Nordost, er *under Isgang umuligt*. Dampskibene maa nødvendigvis i slige aarlige Tilfælde ind i østre Kanalhavn, og dette er det eneste Tilflugtssted, hvor de kunne ligge; og der hengaar ikke en Vinter, hvor ikke Routebaadene flere Gange maa benytte Havnen: 1899—1900 henlaa 2 Dampskibe ca. 1 Maaaned, 1900—1901 2 Dampskibe ca. 6 Uger, 1901—02 3 Dampskibe og 1 Sejlskib nogle Dage. For Sejlskibenes Vedkommende kan det let betyde Tab af Skib og Ladning, hvis ikke Skibene kunne komme i Havn, idet den skarpe, tynde Simmelis, som af den haarde Strøm ved Løgstør føres langs af Ankerliggerne, vil gennemskære Planker eller rive Værket ud af Naadderne paa Skibene. Og selv uden Is er Løgstør Red for de flere hundrede Smaaskibe, der aarligt ere tvungne til at opankre, en ofte meget farlig Ankerplads — navnlig i stærke Storme af Vest — hvorved der bliver en rasende Strøm, der kan ligefrem sætte Vandet ind paa Dækket af de lastede Smaaskibe.

I et saadant Vejr for 2 Aar siden sank en lastet Jagt mellem Løgstør og Aggersund, hvorved Besætningen — 2 Mand — druknede.

Da Strømmen siden Uddybningen stadig er tiltagen i Fjorden, tillade vi os at andrage om, at det til enhver Tid under nævnte Forhold maa være os tilladt at lægge ind i Kanalhavnene for samme Afgift som i Løgstør kommunale Havn.

Vestre Kanalhavn bliver jo ifølge sin Beliggenhed ikke saa stærkt benyttet som den østre, men den søges og bruges stadig af hele den omboende Fiskerbefolkning, som kun har Kanalhavnen som Tilflugtssted for Baade og Kvaser m. m. under Efteraars- og Vinterstorme og Isgang.

Endelig skulle vi tillade os at gøre opmærksom paa, at selve Kanalen under visse Forhold kan gøre god Nytte, saaledes naar, som det er sket i Vinter, Løbet over Grunden er ufarbart paa Grund af *Ispakning*, medens Kanalen er fri.

Ligeledes vil denne ofte kunne benyttes med Fordel under ugunstige Vindforhold med stærk østgaaende Strøm, der umuliggør Passage over Grunden for Sejlskibe.

Bugserhjælp gennem Kanalen kan nemlig altid faas, den bestaar jo i, at Heste trække Skibene, og der er ikke Tvivl om, at Benyttelsen af Kanalen vilde være almindelig under anførte Forhold, *saafremt Tonnageafgiften faldt bort*.

Ligeledes vil Kanalen kunne være til den største Nytte for Fjordfarten, hvis man i usigtbart Vejr ikke kan se Mærkerne over Grunden, og Isen har bortrevet eller dækket Koste og Prikker langs den gravede Rende, thi saa er det ugørligt at søge ind til Løgstør den Vej, man er saa kun henvist til Kanalen.

Saafernt Kanalhavnene særligt — men ogsaa selve Kanalen — ikke til Stadhed vil kunne benyttes som hidtil som Tilflugtssted om Vinteren, da ville alle vestlige Byer sikkert lide meget derved, da Dampskibsselskaberne neppe sende deres Skibe op ad Fjorden, naar de ikke kunde faa deres Skibe i Havn netop ved Løgstør, hvor det altid kniber mest.

Det er derfor vort Haab, at Sagen maa blive taget under den velvilligste Overvejelse, og at saavel Havnene som selve Kanalen fremdeles maa kunne holdes i brugbar Stand.

Aalborg, den 4. Februar 1903.

(54 Underskrifter).